

[Dyremose]

»Det problem er arbejdsmarkedets parter langt bedre til at klare.«

Og han fortsatte:

»Hvis Jytte Andersen er refereret korrekt, kan jeg ikke se, hvad ligestillingsudvalget har at gøre i denne sag. Folketinget kan nok lovgive for arbejdstiden, men det kan i praksis ikke lovgive for en lønkompensation.«

Hr. Thorgrimson blev fulgt op af formanden for Metal, Georg Poulsen, der ifølge Jyllands-Posten den 28. april i år erklærede sig som modstander af den forespørgselsdebat, som socialdemokratiet havde foranlediget. Metalformanden er ifølge Jyllands-Posten af den opfattelse, at arbejdstidsspørgsmålet i højeste grad er et emne, som arbejdsmarkedets parter først og fremmest selv skal afklare, og han siger:

»Jeg er ked af, at folketinget så hastigt skal til at diskutere arbejdstidsspørgsmålet. Jeg regner med, at debatten i tinget bliver på det mere overordnede og principielle plan; forhåbentlig vil politikerne konkludere, at arbejdsmarkedets parter overlades til selv at få arbejdstidsspørgsmålet på plads.«

For at sikre, at det ikke var en døgnflue fra fagbevægelsen, at man mente, det var blandt arbejdsmarkedets parter, det skulle forhandles, rykkede den gamle smed, Hans Rasmussen, i felten, og ifølge Skive Folkeblad advarede han både socialdemokrater, radikale og SF, der alle havde luftet muligheden for at nedsætte arbejdstiden ved lovindgreb, imod at blande sig. Han sagde, at det var et overenskomstanliggende, som arbejdsmarkedets parter selv skulle klare. Det stod den 19. april i år i Skive Folkeblad.

Endelig siger formanden for Amtsrådsforeningen, altså en af de offentlige arbejdsgivere, hr. Per Kaalund, der som bekendt også er socialdemokrat, ifølge Berlingske Tidende den 8. april i år:

»Regeringen bør snarere nøjes med at udtrykke sine synspunkter forud for overenskomstforhandlingerne.«

I Berlingske Tidendes referat står der videre:

»Han mener, at ledigheden kan løses ved at udvide ferierne og generelle uddannelsesordninger. En 6 timers arbejdsdag vil efter Per Kaalunds opfattelse sprænge de nuværende offentlige udgifter. Desuden vil mange fristes til at tage halvandet job, og det brin-

ger ikke flere i arbejde, siger Amtsrådsforeningens formand.«

Der er altså en række organisationsformænd af socialdemokratisk observans, som har reageret imod, at man skulle have denne debat i folketinget – og specielt har reageret imod, hvis det skulle resultere i, at man lægger op til lovindgreb fra socialdemokratiets side.

Jeg vil godt sige, at vi er fra konservativ side enig med LO-lederne i, at folketinget ikke skal gribe ind i arbejdstiden. Hertil vil socialdemokraterne måske sige: ja men I greb jo ind i overenskomsterne i oktober. Det er rigtigt. Det kan jeg selvfølgelig bekræfte. Derfor vil jeg også gerne præcisere, hvad vi føler er den hensigtsmæssige opgavefordeling mellem regering og folketing på den ene side og arbejdsmarkedets parter på den anden side. Vi mener, at regering og folketing har ret og pligt til at foretage en overordnet vurdering af den økonomiske udvikling og på grundlag heraf at stille krav, afledede krav, til udviklingen i konkurrenceevne og omkostningsniveau. Men når de overordnede rammer er udstukket, bør vi – det er en hævdvunden tradition, som vi gerne vil videreføre – overlade til arbejdsmarkedets parter inden for de overordnede rammer at afklare spørgsmålet om arbejdstid, afklare de specifikke spørgsmål om løn pr. time og derfor også afklare, om en eventuel arbejdstidsforkortelse skal gennemføres, og hvis den skal gennemføres, om det skal suppleres med eventuelle lønkompositioner.

Jeg vil godt sige, for at man ikke skal misforstå det, at vi er fra konservativ side ikke i tvivl om, at på længere sigt vil arbejdstiden blive reduceret. Jeg kan bare henviser til, at i budgetredegørelsens beregningsforudsætninger regner man fra 1985 til år 2000 – og 1985 er valgt med omhu; det er selvfølgelig valgt ud fra, at da skal vi have en ny overenskomstforhandling – i gennemsnit med en aftalt arbejdstidsforkortelse på ¾ pct. pr. år og derudover en yderligere gennemsnitlig arbejdstidsforkortelse på ¼ pct. pr. år på grund af en øget tendens til deltid. Man regner altså med – i gennemsnit som beregningsforudsætning – en 1 pct.s nedgang i arbejdstiden pr. år i den 15 års periode. Det tror vi som gennemsnit kan være meget realistisk, men vi mener, det er vigtigt, at det er arbejdsmarkedets parter, der forhandler det,